

РЕЙ БРЕДЪРИ ДА ПОИГРАЕМ НА ОТРАВЯНЕ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

— Ние те мразим! — крещяха шестнайсет момичета и момчета, заобиколили Майкъл. Нещата вървяха на зло. Междучасието бе свършило, а господин Хувърд все още не идваше.

— Ние те мразим!

В желанието си да избяга от тях, Майкъл се качи на перваза на прозореца. Те отвориха прозореца и започнаха да го бутат. В този момент се появи господин Хувърд.

— Какво правите?! Спрете! — кресна той и се хвърли да помага на Майкъл.

Но беше късно.

До паважа имаше три етажа.

Майкъл прелетя трите етажа и умря, без да дойде в съзнание.

Следователят безпомощно вдигна ръце: това са деца, те са на осем-девет години, не разбират какво правят. На следващия ден господин Хувърд беше уволнен.

— Ама защо? — се питаха колегите му.

Той не казваше нищо. Само дето в очите му избухваха злобни пламъчета. Мислеше си, че ако каже истината, ще го помислят за напълно откачен.

Господин Хувърд замина за Медисън Сити и се засели в градчето Гринбай. Седем години живя там, като си вадеше хляба с разкази, които местните списания публикуваха охотно. Така и не се ожени, защото всички жени, които познаваше, имаха едно общо желание: да родят дете.

През есента на осмата година от живота му на самотник заболя негов приятел, учител. Нямаше с кого да го заменят и придумаха господин Хувърд да вземе неговия клас. Ставаше дума за няколко седмици и той след много вътрешни колебания се съгласи.

В едно навъсено септемврийско утро дойде в училището.

— Понякога ми се струва — говореше господин Хувърд, като се разхождаше между редиците с чиновове, — че децата са завоеватели, появили се от друг свят.

Той се спря и погледът му изпитателно пропълзя по лицата на малобройната му аудитория. Беше сложил едната си ръка на гърба, другата като зверче притичваше по копчетата на жилетката.

— Понякога — продължи той, впил очи в Уилиам Арнолд и Доналд Бауър, — понякога наистина си мисля, че децата са чудовища,

които дяволът изгонва от преизподнята, защото не може да се справи с тях. И съм дълбоко убеден, че трябва да бъде направено всичко възможно, за да бъдат вкарани в правия път техните груби примитивни мозъчета.

Голямата част от думите му, които влизаха в старателно измитите и подсушени уши на Арнолд, Невъл, Бауър и компания, оставаха неразбираеми. Но тонът беше явно заплашителен. Всички бяха забили очи в господин Хувърд.

— Вие принадлежите към коренно различна раса. Оттам идват вашите интереси, вашите принципи, вашето непослушание — продължаваше своето встъпително слово той. — Вие не сте хора, вие сте деца. И докато не станете възрастни, не трябва да имате никаква права и привилегии.

Той направи пауза и изящно седна на мекия стол, сложен зад отърканото до блясък учителско писалище.

— Живеете в света на фантазиите — рече, мрачно усмихнат. — Но край, никакви фантазии в моя клас! От мен ще научите, че когато те пляснат с линейката по ръцете, това не е фантазия, не е вълшебна приказка и не е коледен подарък — той изпуфтя, доволен от шегата си. — Е, наплаших ли ви? Ами че вие това си заслужавате! Искам да не забравяте къде се намирате. И да запомните — аз не се страхувам от вас!

Доволен от себе си, той се изпъна на стола. Очите на децата бяха приковани върху него.

— Хей, вие там, какво си шепнете? За черната магия ли?

Едно момиченце вдигна ръка.

— А какво е това черна магия?

— Ще го обсъдим, когато двете ви приятелчета си признаят за какво си бърбят. Хайде, млади хора, чакам.

Надигна се Доналд Бауър.

— Вие не ни харесвате. Ето за това си говорихме. — И си седна на чина.

Господин Хувърд сви вежди.

— Уважавам откровените хора, истина е. Благодарен съм за честността ти. Но не търпя никакви дързости, затова днес ще останеш след часовете да измиеш всички чинове в стаята.

Връщайки се у дома, господин Хувърд срещна четирима от учениците в своя клас. Удари с бастунчето по плочника и се спря до тях.

— Какво правите тук?

Двете момчета и двете момичета се разбягаха като пилци, сякаш Хувърд ги беше наложил с бастуна си.

— Не така! — настоя той. — Елате насам и ми кажете с какво се занимавахте преди малко.

— Играехме на „отравяне“ — призна Уилиам Арнолд.

— На „отравяне“ ли? Тъй... — господин Хувърд се усмихна иронично. — И що за игра е тази?

Уилиам Арнолд се опита да побегне.

— Веднага се върни! — изкрещя Хувърд.

— Ама аз ви показвам — каза момчето, след като прескочи бордюра. — Така играем на „отравяне“. Като отиваме при покойника, ние го прескачаме.

— Какво, какво? — не разбра господин Хувърд.

— Ако настъпите гроба на покойника, вие се отравяте, падате и умираете — вежливо обясни Изабел Скетлън.

— Покойници, гробове, отравяния — рече Хувърд раздражен, — откъде ви идват на акъла?

— Не виждате ли? — Клара Перис посочи с чантата си към тротоара. — На тази плочка са записани имената на двама покойници.

— Глупости! — усмихна се господин Хувърд. — Това са имената на майсторите, които са направили плочките.

Изабел и Клара си обмениха бързи погледи, после възмутени изгледаха момчетата.

— Вие казахте, че това са гробове — почти едновременно изкрещяха те.

Уилиам Арнолд гледаше върховете на маратонките си.

— Така де... ама аз исках да кажа... О, закъснявам, трябва да се прибирам! Чао!

Клара Перис гледаше двете имена, изсечени върху плочите.

— Господин Кели и господин Торил — засрича тя. — Това не са ли гробове? Не са ли погребани тук? Виждаш ли, Изабел, аз ти казвах...

— Нищо не си ми казвала — отсече Изабел.

— Абсолютна лъжа! — и господин Хувърд удари бастуна си. — Най-примитивна фалшификация. Да няма повече такива работи — разбрахте ли ме, Арнолд и Бауър?

— Да, господине — промърмориха момчетата неуверено.

— Трябва да се говори силно и ясно! — нареди Хувърд.

— Да, господине — отвърнаха двамата в един глас.

— Това вече е друго — рече Хувърд и продължи нататък.

Уилям Арнолд почака, докато се скрие от погледите им, и каза:

— Сякаш някаква птичка се е изсрала на носа му.

— Хайде, Клара, да поиграем на отравяне — нерешително предложи Изабел.

— Тоя развали всичко — навъсено отвърна Клара. — Отивам си.

— Вай, аз се отрових! — закрещя Доналд Бауър и се строполи на тротоара. — Гледайте бе! Аз се отрових! Умирам!

— Много важно — каза Клара и побегна към къщи.

* * *

В събота сутринта Хувърд погледна през прозореца и побесня. Изабел Скетлън рисуваше нещо на паважа точно под прозореца му и подскачаше, припвайки си еднообразна песничка. Хувърд толкова се възмути, че мигом излетя на улицата с викове „Да се махаш!“ и едва не събори детето. Хвана я за рамото и здравата я разтресе.

— Аз само си играех на степени — разхленчи се детето, като размазваше сълзите си с мръсни юмручета.

— Кой ти е разрешавал да играеш тук? — той се наведе и започна да бърше с носната си кърпа нарисуваното. — Малка вещица такава! Измисляш си разни степени, песнички, заклинания... И всичко изглежда съвсем невинно. Злодейка такава! — замахна да я удари, но се отказа.

Хлипайки, Изабела се дръпна настрана.

— Махай се! И кажи на твоите бандити да не ми се опъват. Ха са посмели да си навират носа наоколо, ха...

Върна се в стаята си, наля половин чаша бренди и го гаврътна на екс. После целия ден слушаше как децата наоколо играеха на криеница, на жмички, на магии. И всеки вик на тези чудовища

отекваше болезнено в сърцето му. „Още седмица и ще откача — мислеше си той. — Господи, защо направиш така, че да се пръкват направо възрастни.“

Мина още една седмица, омразата между него и децата нарастваше лавинообразно. Ненавист, страх, неочаквани изригвания на неудържима ярост и после мълчаливо очакване...

Градът бе потънал в меланхолията на есенните аромати. Дните започнаха да се скъсяват.

„Да предположим, че няма да ми направят нищо, няма да посмеят — мислеше си Хувърд, докато сръбваше поредното бренди. — Това, разбира се, са глупости. Скоро ще се махна и от града, и от тях...“

Нещо дрънна в стъклото. Той вдигна глава и видя белезникав череп...

Случи се в петък, в осем вечерта. Зад гърба му беше една дълга и уморителна седмица в училището. Като капак точно пред дома му бяха изровили дълбока яма — да сменят водопроводните тръби. И цяла седмица трябваше да гони тия обесници, те толкова обичат да се навират по дупките, да се крият, да пълзят насам и натам, да играят своите тъпанарски игри... Слава богу, положиха тръбите, утре майсторите ще зарият трапа и ще направят нов тротоар. Плочките вече са тук. Най-последно тия чудовища ще си разотидат, но сега... Сега на перваза се хилеше белезникав череп.

Няма съмнения — нечия детска ръка го мърдаше и почукваше по стъклото. Под прозореца се чуваше приглушено хихикане.

Хувърд изскочи на улицата и видя три разбягващи се момчета. Псувайки от цяла душа, той хукна подире им. Вече беше притъмняло, но той ясно различаваше силуетите им. Стори му се, че момчетата се спряха и прескочиха нещо невидимо. Той ускори крачките си, без дори да си помисли какво би могло да бъде това. Точно в този миг се спъна и рухна в трапа.

„Въже...“ — прободеше съзнанието му миг преди да удари главата си в тръба. Преди да изгуби съзнание той усети как калната лавина постепенно затрупва обувките му, панталоните, самото, шията, запълва устата му, ушите, ноздрите, очите...

* * *

На сутринта хазайката почука на вратата на господин Хувърд, понесла поднос с кафе и апетитни кифлички. Почука няколко пъти и когато не получи отговор, влезе в стаята.

— Странна работа — рече тя, оглеждайки се. — Къде ли се е дянал господин Хувърд?

После този въпрос тя си задаваше още много години...

Защото възрастните хора не са наблюдателни. Те не обръщат внимание на децата, когато играят на „отравяне“ на Оук-Бей стрийт. И не виждат как отвреме-навреме някое дете спира пред една от плочите на каменния бордюр, на който с криви детски букви е изчегъртано „М. Хувърд“.

— Били, кой е този „М. Хувърд“.

— Не знам. Сигурно майсторът, който е направил плочата.

— А защо надписът е като детски?

— Откъде да знам. Ти се отрови! Ти го настъпа!

— Детска му работа. Човек няма откъде да мине, все на улицата играят...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.